

EGY BOLOND GYERMEK

Azt még egészen jól látta, hogy fellép az úttestről a járdára, és megáll.

Már tegnap este óta követte őt keresztül a városon. Le nem vette róla azóta a szemét egy pillanatra sem, s a lábainak sem jutott azóta semmi pihenés, mert ha meg is lapult valahol, s úgy figyelt, izmai akkor is éberem feszültek, annyira, hogy már fájt. Remegő szemmel csüngött a talpa alatt porló kavicsokon, remegő lábbal inalva keresett rést feléje az emberek között, mint egy éhes és sóvárgó kutya. Egész teste is remegett ebbe az üldözésbe, mivel még igen fiatal volt, úgyszólván még gyermek, és nem töltött még egy éjszakát sem a szabadban, nem járkált még ennyi órán át egy várost, ahol semmi egyéb látnivalója nem lehet a másik alakjánál, akit követett. Elforrósodva vitték lábait, s olykor, ha belényilallott, szeme sajtósával feledtette, s amikor nézéstől égő szemébe nyilallt, sajtós lábait kérte, hogy még vinnék. Apja kereken ötvenesztendős volt, s ebben a korban tört rá valami, hogy miután egy egész napon át nem szólt senkihez, este egyszer csak elindult otthonról, hogy végezzen magával, hogy ne legyen többé. Ezt sem mondta, de nyilvánvaló volt szeméből, mert abban mindig ott volt a holnapi nap, egészen addig az estéig, amikor már nem volt benne semmi, még az osonás tekintete sem, semmi. Akkor az édesanyja és a kistestvére kivették a kezéből a képeskönyvet, és kilökték őt a kapun, hogy menjen utána, és hozza vissza nekik. Lelkére kötötték, hogy pont onnan hozza vissza, ahonnan

már alig lehetséges visszahozni, és pont abban a pillanatban csapjon le rá, amikor már bizonyos, hogy egy gondolata sem lehet. A hűvös estére még egy kabátkát sem adtak rá, hadd tudja, miért didereg, csupasz térdét csípte az esti harmat. Azt gondolta, most egyenesen oda mennek, ahol az apja azt a dolgot kívánja tenni magával, azt gondolta, ez hamarosan meglesz, és nagyon várta, hogy kezében érezhesse. De sokáig mentek, mendegéltek, az utcai lámpák fénykörét kerülve iramodtak hallgatag utcákon, s ő e homályban és csendben elfelejtette a képeskönyv színeit, s mondókáját, amit másnapra egy kislánynak szánt. Eltelt így az éjszaka egyharmad része, és nem tudta megfogni. Eltelt már majdnem az éjszaka kétharmad része is, amikor hirtelen megörvendett, mert elől, az utca végén, a másik feje fölött a sötét töltést vélte húzódni. Akkor kerülgetni kezdte, kiszámította a lépéseket, az ugrásokat, a karja lendületét, az öleléseket, a csapásokat, a zuhanásokat, a törmelék keménységét, a leszámolás minden mozdulatát s terhét, amivel hazafelé igyekszik. De a másik, az csak fölbotorkált az omló kavicsokon a sínekig, ott járkált a talpfákon minden várakozás nélkül, a sétáló ember csöndes szemléjével, s amikor fűtyült a vonat, hogy neki ettől a hangtól egészen megvastagodott a levegő a torkában, ezzel a darab levegővel dermedt meg hirtelen, mert az, ugyanolyan csendben, ahogyan föl-mászott, most leereszkedett, s egyenesen feléje indult, és úgy ment el mellette, mintha ő valaki másnak a fia lett volna, vagy nem lett volna senkinek a fia. És eltelt majdnem az egész éjszaka, amikor rákanyarodtak az útra, ami a folyó felé vezetett, s elértek egy hidat. Csak várta, hogy alakja a karfa mellett meg-

mozduljon, de a másik, mintha a város fényei fölött tűnődne, messze elnézett a mélység fölött, s a víz is úgy tűnt, mintha csak a város fényeit hordozná magán, némán pislákol. Eltelt az egész éjszaka, mert mire megkerülték a vásártereket is, a keleti égbolton meredezni kezdtek az első gyárkémények. Menetelésben érte őket a hajnal, amikor elmúlt körülöttük a sötétség és minden homályos zug, megmozdult a levegő, ami addig a házak falának lapulva vagy a lombok között pihent, s ő előtte, a másik szürke fejére ereszkedő sávon látta, hogy kel fel lassan a dombok mögül a nap. Aztán a magas házak között jártak, s kongó lépteik megütköztek a frissen ébredt testekkel, akiket a falak ontottak maguk közül a meleg ágyak és meleg reggelik szagával, a tarka ruhákkal és a szatyrokba gyömöszölt zöldségfélékkel; s hogy ők egyre gyorsabban menetelnek, a színek elrobogásából érezte, szemét nem tudta bennük megszellőztetni. Már csak egy szürke fejet látott belőle, ami a járdákon hullámzó dolgos áradat tetején úszott előtte, a szuszogásából érezte, hogy rohannak; így tört egyik utcácskából a másik utcácskába, egyik járdáról a másik járdára, egyik kapualj melege elől a másik kapualj hűvössége alá, a szögletes terek fegyelméből a körterek ívei felé, megkerülve a csillogó kocsikat, a fehérlő gyermek kocsikat, a kifutófiúkat és a tehetetlen virágárusokat úgy, hogy még az árnyékukra sem lépett volna. Ha még egy árnyéknak is kijár ennyi tisztelet – gondolta –, miért osont a szürkületben, mint a tolvajok, miért vonszolta őt töltések alól a hidakra, az utcákról a terekre, éjszakából a nappalba – és előrenyújtott kezekkel kezdett szaladni feléje, hogy megkérdezze. Azt még jól látta, hogy fellép a jár-

dara, és megáll. Amikor keresztülrohant az útesten, már nem látta sehol. Belenézett minden arcba, és nem volt sehol. Előrenézett, és nem volt sehol. Hátranézett, és nem volt sehol. Belenézett az aszfaltba, és nem volt sehol. Főlnézett az égre, és nem volt sehol. Valahol csak lesz – gondolta –, valahova elszaladt. És akkor elkezdett szaladni, egyik utcán előre, úgy szaladt, hogy azt gondolta, a másik úgysem bír ennyire szaladni, és bármennyire is ment volna, úgyis hiába, mert ennyire csak nem tudhat szaladni. És elszaladt minden ház és minden kapualj előtt, minden kert és minden kerítés előtt, minden fa és minden villanyfa alatt, minden híd és minden töltés alatt, így szaladt mindennap és minden éjszaka.